

Diumenge, 19 de novembre

Tinc una malaltia degenerativa anomenada ELA, els meus músculs aniran a pitjor poc a poc i finalment em moriré. Porte dos mesos a l'hospital i cada dia els meus fills han de vindre a cuidar-me totes les nits, han de compaginar passar nits, matins o vesprades a l'hospital amb la seva vida quotidiana: treballar, estar amb els seus fills...

Sé que em moriré, en uns dies demanaré que m'apaguen la màquina que em dóna oxígen i menjar, és molt fàcil explicar-ho al meu diari però després quan arriba la data que m'havia marcat per anunciar-ho no sé com comunicar-ho als meus fills que porten quatre mesos cuidant-me, als metges... Però també crec que per una part tot el món està esperant que tot acabe, m'imagino que és dur passar les nits a l'hospital i treballar el matí següent.

Avui estic passant la vesprada amb la meua filla Aurora, la qual té una botiga de roba, i si ja va ser arriscat pagar el lloguer d'un baix per muntar la botiga, pagar a treballadors per a que l'ajuden, encara és més si ella no pot treballar molts dies i ha de pagar hores extra als treballadors i damunt no li va molt bé el negoci i s'està plantejant tancar, ja que perd més diners dels que guanya.

Per tant a ella li vindria bé que tot açò acabe, per tal de tenir temps per a l'empresa i per als seus dos fills.

Ella em va dir que ara tot és secundari per a ella menys jo, ¿però val la pena estar sofrint, no poder dormir i no tenir temps si ja saps que ara, en poc de temps vaig a morir i per mi també serà millor que tot acabe prompte? Sabent que ara mateix no puc alçar-me al bany, ni menjar, ni respirar sense la màquina?...

Per la nit vindrà el meu fill Sergio, que és professor a l'universitat, el pobre es queda amb mi moltes nits, ell no té fills, per tant no té tantes obligacions però pels matins té classe, i va alternat les nits i les vesprades amb Aurora.

El meu tercer fill és Andrés té quatre fills, ell està a l'atur per tant es queda pels matins amb mi, potser siga el que millor horari tinga dels meus fills, està tot el matí amb mi pero per la vesprada i per la nit està amb els fills.

Amb la decisió que ja estic segur que prendré, segurament són els que estaran en desacord en mi, però espere que la compreguen i la respecten els metges, que han lluitat molt, a tots ens costa assumir-ho però no poden fer res.

Avui estem a dimarts, 14 de novembre, el dissabte serà el dia en què els diré als meus fills la meua decisió i el diumenge m'agradaria acomiadar-me de tota la meua família, dels meus amics i per fi adormir-me i no tornar-me a despertar. Me n'aniré amb la tranquil·litat de haver fet tot el què volia fer a la vida i somiant si n'hi haurà alguna cosa després de la vida, on puga tornar a veure 15 anys després la meua dona que va faltar a un accident de cotxe només quan tenia 55 anys. Mai he sigut

creient, però en aquests moments, m'agrada imaginar que puga retrobar-me amb els meus pares, la meva dona ... No sóc capaç d'imaginar-me com serà la mort, què em passarà, que notaré, al llarg de la meva vida n'estava segur que no passaria res, simplement se'm pararia el cor, no sentiria res i el món seguiria igual, però ara que s'apropa el moment comence a imaginar-me com a possibles totes les hipòtesis que mai m'haguera cregut abans.

¿Com és possible que durant tota la història la gent es creara falses idees i generació rere generació se segueixen conservant? Mai he cregut el què diuen, però en aquesta situació m'agradaria que potser una xicoteta part fóra realitat...

De tota manera, la meva vida ha estat quasi la que desitjava, he treballat d'actor, que era el que desitjava, he format una família i hem pogut viatjar tot el que hem volgut, l'únic que em fot és no haver tingut l'oportunitat de passar més temps amb la meva dona.

Van passant els dies i em passen moltes coses pel cap, ¿què passaria si tres dies després de la meva mort, troben una cura? Els meus fills encara tenen esperança de que jo estiga viu molts anys més, però jo vull que s'acabe ja, se'm van parant els músculs, no puc moure quatre dits de la meva mà esquerra...

Dissabte s'apropa i sincerament ja que m'he fet a la idea, tinc moltes ganes de que arribe, per tant vaig a comunicar-los als meus fills la meva decisió i el diumenge que vindran els meus cosins d'Almeria, podré acomiadar-me de tots.

En comunicar-ho als meus fills he sentit que ells tampoc volien arribar a aquesta situació però era la decisió més intel·ligent que podia prendre, en acabar de parlar amb ells m'he sentit més segur de la decisió que he pres, en uns dies deixaré de patir jo i tots els meus familiars i amics, durant aquests dies, he comunicat la meva decisió a molta gent, per tant estos dies estan venint molts amics meus del treball, veïns, amics de la infantesa a acomiadar-se'n. Em falten els meus cosins els quals han adelantat el seu viatge al dissabte per a que el diumenge puga estar més tranquil només amb els meus fills.

Òbviament també els metges saben la meva decisió, tots volien intentar que canviara de pensament, em diuen que segur que ells poden fer alguna cosa si no ara en un any o en sis mesos, però crec que la majoria de metges comprenen la meva decisió.

Ha vingut molta gent a acomiadar-se de mi que no m'imaginaria mai, gent que feia vint anys que no la veia, m'ha emocionat molt que la gent encara pensara en mi, encara que no ens veiem molt.

Avui és Diumenge, 19 de novembre, ha arribat el dia que apagaran la màquina i podré descansar en pau, avui estic tot el dia amb els meus fills només recordant anècdotes, moments que hem passat junts...

En arribar la vesprada he de reconèixer que estic nerviós, m'acomia de dels meus fills, els desitge tot el millor i també per als seus nets; i sincerament la millor forma de morir-se és aquesta, adormit amb gent amb qui has passat tota la vida...

Sóc Eugenio, tinc 72 anys i tindrè una mort tranquil·la.

Note con se'm tanquen el ulls, m'estic adormint i no em tornaré a despertar.